

П. АЛИЕВСКИ, А. ЛАНУЕТИ
ОПЕРАЦИЯ ЛУНА

chitanka.info

В тишината на кабинета прозвучаха три слаби сигнала: два дълги и един къс. Обаждаха се от шифровалното отделение. Майор Мак-Колин стана и отиде до касата. Набра известната само на него комбинация от букви, отвори стоманената вратичка и се наведе към бинокулярното устройство. В тесния процеп пред очите му се занизаха едри букви:

„Съобщение централното разузнавателно управление точка стартът на червените към Луната двадесет и четвърти април десет часа точка наблюдавайте квадрат двеста четиридесет и седем тире деветдесет и пет точка.“

След кратка пауза буквите пак се заредиха:

„Строго поверително точка заповядвам готовност номер две точка доложете взетите мерки точка контраадмирал Крип“

Майорът надраска няколко думи и натисна копчето. След две минути до вратата се изпъна по войнишки плещест, среден на ръст моряк, с бяла барета и нашивки на капрал.

— Слушам, сър?

— Капрал Томсън! Шифрограма за центъра. Срочно! — и майор Мак-Колин подаде листчето.

— Слушам, сър!

Капралът излезе стремително. Подкованите му обувки изтракаха по пода от набраздена стомана — зеленият килим не стигаше с цял фут до вратата.

* * *

Малката джипка със защитен цвят хвърчеше бясно по автострадата. Дик палеше цигарата си подчертано бавно и Джордж разбра, че той пусна волана тъкмо преди завоя, нарочно, за да направи впечатление на новия си приятел. Джордж се усмихна:

— Не бързай, Дик. Имаш още осем минути.

Дик завъртя волана с небрежен жест. Колелата изскърцаха. Джипката едва успя да се промъкне между два разминаващи се камиона. На вратата на единия от тях се мярна бяла котва.

— Наши ли са? — попита Джордж.

— Да. Скоро ще пристигнем.

Край тях прелетя рекламно табло: „Изумрудният бряг е най-разкошния плаж на света“.

Джордж погледна наляво. Брегът пъстрееше от загорели тела, разноцветни бански костюми и множество автомобили. В дясно, малко по-нататък сред живописни хълмове се извисяваха модерните небостъргачи на хотелите. Една от тия сгради приличаше на купчина наредени една върху друга чинийки от крем Дьо приел, най-модерното лакомство на сезона, както съобщаваше авторитетно фирмата „Лимни енд Корни“.

Зад сивата бетонна сграда се показаха обгорените площи на полигоните. Джордж забеляза част от врязало се в земята стреловидно крило. Почвата наоколо имаше необичаен червено-кафяв цвят. Той погледна въпросително към Дик.

— Хари Фулвейт — процеди той без всякакво желание. — Опитва се да счупи руския рекорд... Двата мотора спряха. Малко остана да стигне до базата.

Джордж свали кепето си. Нататък пътуваха мълчешката. Не след дълго високата стена се изпречи на пътя им. По нея не се виждаха дори следи от врати. Вместо да намали скоростта, Дик даде газ. С лявата ръка той включи автоматичния сигнал-парола. Крилата на секретната врата се разтвориха и джипката профуча през образувалия се процеп, без да намалява скоростта.

Щабът беше скрит под земята. При входния люк дошлите бяха спрени от часовия.

— Лейтенант Джордж Гринлоу?

Джордж му подаде документите си. Часовият отдаде чест:

— Третият етаж отгоре. Стая номер 32.

В приемната от скука Джордж запрелиства някакво илюстрировано списание. Мяркаха се цветни фотографии на кинозвезди и популярни джазови певци. Ето, на една от снимките са членовете на клуба „Любителите на белите мишки“. „Има и такива клубове“ — усмихна се Джордж. „А този кой е?“ Висока фигура в летателен комбинезон и надпис: „Двайсет и три годишният лейтенант Джордж Мелвил Гринлоу. Магистър на Калифорнийския университет, кавалер и на трите степени на Златния кръст, известен като един от най-добрите летци-изпитатели на свръхскоростни самолети сред морските летци на Северо-западния фронт“.

Джордж се замисли. Университета... Той беше най-добрият играч на университетския бейзболен отбор. „Дявол го взел, какъв рефлекс има тоя Гринлоу“ — често повтаряше треньорът. Джордж се смяташе за способен студент и много обичаше основния предмет — теоретичната физика. Но ето че завърши университета и започна да скита от щат на щат. „Много съжалявам, сър, но не можем да ви дадем работа...“ „Мистър Гринлоу, нашата фирма засега не предвижда увеличаване на сътрудниците си...“ Калифорния, Тексас, Илинойс, Охайо. И навсякъде все същото. Работа няма. Наложил се да отиде във военния наборен пункт. Последва учение в авиационната школа за свръхскоростни самолети. Тя му вървеше леко.

„Гринлоу е наш човек“ — казваха мнозина от летците. Но някои поглеждаха накриво Джордж, когато той например грижливо обясняваше на механика — негър устройството на горивната камера — „и защо има вземане-даване с тия чернокожи...“

След като завърши школата, Джордж получи чин лейтенант и наскоро след това сключи контракт с фирмата „Армд Флайер“. Гринлоу се облегна в креслото и се замисли. Труден път... От самото начало той мечтаеше да счупи рекорда на руснаците на височина и скорост, мъчеше се да извлече от всяка машина максималното. А компанията ловко го използваше.

Успехите на руснаците в овладяването на космоса не даваха на Джордж мира. Той на няколко пъти моли да го изпратят в групата за подготовка на космонавти, но фирмата не искаше да изпусне своя най-добър летец изпитател. И Джордж продължаваше да изпробва новите модели свръхскоростни самолети. Когато се издигнеше във въздуха, той забравяше, че тая машина е предназначена за война. Обземаше го спортна страст. Но когато четеше майчините си писма, пристигнали от малката ферма в щата Мериленд, той мислеше, че като спести пари, ще напусне опасния си занаят и ще стане учител в начално училище или преподавател в спортен аероклуб. Оставаше му да служи още година-две, не по-малко. И сега го извикаха срочно във военно-морската база Кейп Харуел като му съобщиха, че е пристигнал нов тип свръхскоростен изстребител.

* * *

На другия ден Джордж се събуди в отлично разположение на духа. След сутрешния преглед полковник Шелвуд го покани да види „новото конче“. Така наричаха тук всеки нов модел. Върху неголяма писта за излитане и кацане вече стоеше новият самолет ГГ-900. Джордж веднага забеляза особеностите му. Дълъг, изострен отпред корпус. Изместени доста близо до опашката неголеми крила, които приличаха по-скоро на перки на акула. Наоколо гърмоляха влекачи и сновяха механици в сини комбинезони. Матово бляскаше на слънцето синкавият метал на тялото.

— Нов покривен материал? — попита Джордж.

— Да. Бор-волфрамова сплав.

— Каква скорост ще издържи?

— Пет-шест киломили в час.

— О! Може да опитаме...

— Какво?

— Нищо... Просто си помислих на глас.

— Как ще го наречете?

По традиция на летците-изпитатели се предоставяше правото да кръщават новите машини. „Безмълвният убиец“, „Морски змей“, „Вещица“ — такива имена често фигурираха в официалните отчети. Джордж винаги се присмиваше на летците, които даваха на своите самолети такива кръвожадни имена. Затова той не отговори веднага на последния въпрос на Шелвуд. Джордж си представи как сребрилата машина бляскайки, се връзва в синьото небе, сякаш е наточено острие. И тя се управлява от изкусна човешка ръка, а не от някаква свръхестествена сила. Той се извърна към Шелвуд:

— Може да го нарека „Томагавка“.

— Идеята не е лоша — кимна полковникът. — Не е лош и поводът да си пийнем. Как смятате?

Те се запътиха към офицерския клуб. Когато минаваха по крайбрежната улица, Джордж забеляза, че на високата решетъчна мачта замигаха светлинки.

— Сигнализируют — каза Шелвуд. — Някакъв кораб излиза в морето.

— Разрешете да взема бинокъла ви — помоли го Джордж.

Той нагласи фокуса и видя, че огромна подводна лодка напуца пристанището.

— Изглежда е подводен крайцер. С ракета — каза Джордж.

— Я дайте да видя — полковникът поднесе бинокъла до очите си. — Прав сте. Това е „Калмар“ с ракетна площадка.

— Поларис ли? — попита Джордж.

— Не. Това също е новост — балистичен снаряд „Джайънт 3-А“ с две дъщерни ракети.

— Дъщерни ракети ли? — учуди се Джордж.

— За борба с противоракетни снаряди — отвърна Шелвуд и добави: — навярно са тръгнали на учение.

— Какво ще прием? — попита Шелвуд, докато се настаняваше на високото столче до тезгяха на бара.

Джордж не отвърна нищо. Той си мислеше за нещо свое.

— В такъв случай — шотландско уиски. — Шелвуд пусна в автомата двайсет и пет цента.

— За вашия успех — каза той и вдигна чашата.

— Утре ще се опитам да направя онова, което не успя да постигне Фулвейт — замислено каза Джордж.

— Тогава, трикратно за успеха ви!

Те пиха. Глухо бръмчеше миксерът, който бъркаше коктейлите.

— Да повторим ли? — попита след известно време полковникът.

— Да се пие много преди полета е лош знак — пошегува се Джордж. Той стана и излезе от бара. Пред входа рязко спря познатата му джипка.

— Хелоу, Джордж!

— Добър ден, Дик. Какво ново?

— Донесох пощата.

— Има ли нещо за мене?

— Няма нищо. Само вестници и телеграма за Бил Томсън от шифровалното отделение.

— Дай ми някой вестник.

Като се върна в стаята си Джордж полегна на дивана и разгърна вестника. Веднага привлякоха вниманието му дебелите букви на заглавието: „Най-грандиозната въздушна катастрофа през годината“. Следваха снимки: безформени купища метал, пожарникари товарят трупове във фургони. Многобройни дописки съобщаваха, че близо до селището Фритаун, щата Невада, се разбил огромен пътнически лайнер „Боинг-999“ с двеста души пътници и седем души екипаж.

Останал жив само дванайсет годишният Майкъл Сивърс, но поради силното нервно сътресение той бил откаран в психиатрична клиника. Компанията „Пан-Америкън ейруейз“ е изпратила специална комисия, но причините за катастрофата засега са неизяснени. С обичайното журналистическо хладнокръвие се съобщаваше, че сред загиналите са открити неколцина бизнесмени, пътуващи за Изумрудния бряг, всеки от които е контролирал капитал не по-малък от трийсет милиона долара. На същата страница беше поместено кратко обявление: „Пийте бирата «Зеленият стрелец»“. Очевидно монополистите на бирата бяха платили луди пари за правото да поместят обявление на страница, която ще бъде прочетена от всички.

* * *

Членовете на Съвета седяха в удобни кресла около тежката полукръгла маса. На отсрещната стена беше монтиран полиекран. Само една голяма диаграма с широка червена стрела нарушаваше строгия колорит на кабинета.

— Това е всичко, което ни е известно засега.

Полковник Сергеев затвори папката.

— Пуцането на нашия кораб ще нанесе такъв удар по научно-техническия престиж на Запада, че той няма никога да си го възстанови. И това е още по-знаменателно поради факта, че стартът е насрочен за Първи май. Ще има огромен политически ефект.

— Трябва да предпологаме, че Пентагонът ще ни изненада с нещо неприятно — каза генерал-майор Доронин и решително се наклони напред като боец пред схватка, — но което да остане скрито, да мине, ако може безнаказано.

— А какво трябва да очакваме? — попита спокойно широкоплещестият командир на кораба „Луна-1“.

— Най-вероятно балистична ракета от типа „земя-въздух“ или „въздух-въздух“ — генерал-майор Доронин завъртя лостовете. — Ето последните им модели.

На централния екран през равни интервали се заредиха разноцветни схеми. На страничните екрани се появиха кинокадри, показващи отделни стадии от изпробването на новите ракети.

— Ще можем ли да им дадем достоен отпор? — осведоми се полковник Сергеев.

— Да.

Надигна се главният конструктор.

— Принципът на магнитно-гравитационната защита се състои в отражателното въздействие на екранизиращото магнитно поле на обвивката на заредените частици, както и на промяната на гравитационното поле около нашия кораб. В резултат на това заредените частици, които влизат в състава на космическите лъчи, се отблъскват, а незаредените, например неутроните, сякаш протичат покрай обвивката на кораба и не я пробиват. Такова конструктивно разрешение не само ни позволява да защитим екипажа на кораба и съоръженията му от въздействията на космическата радиация при пресичането на поясите на земната радиация и по пътя към Луната, но представлява и ефикасно средство за борба с метеорите. Мощността на защитата е достатъчна, за да отклони дори един с тегло над сто тона болид или друго тяло, независимо от скоростта му.

— Другари, изглежда всичко е ясно — заключи генерал-майор Доронин.

* * *

Джордж знаеше, че професията му е свързана с огромни рискове. Често загиваха негови другари. Но тия жертви отиваха на халост. А вестникарското съобщение за безсмислената смърт на много хора му направи тягостно впечатление. Мисълта за това не го напусна през целия ден.

През нощта Джордж не можа да мигне. А утрешният ден беше двадесет и четвърти — решаващият полет на „Томагавка“. Гринлоу излезе да подиша чист въздух. Изведнъж той чу странен брътвеж. Светна с фенерчето. На земята до трансформаторната будка седеше някакъв пиян моряк. Той ръкомахаше и приказваше сам на себе си. Джордж го позна.

— Капрал Томсън! — заповяда той. — Стани!

Без да помръдне от мястото си, Томсън продължи да бръцолеви несвързано:

— Елизабет... катастрофата... Ен, дъщеричке моя... те... загинаха... проклет ден... двадесет и трети... двадесет и четвърти...

— Капрал Томсън! — повтори Джордж. Другият продължи да бърби. Гласът му отслабваше:

— ... двадесет и четвърти... шифрограмата до центъра!... „Джайънт — 3-А“... десет часа... Ен, дъщеричке моя... „Стилет“ — дъщерната ракета... „Стилет“ — кинжал за удар... в гърба... десет часа... квадрат двеста четиридесет и седем... деветдесет и пет...

Джордж се наведе над моряка:

— Капрал Томсън, стани! Аз съм лейтенант Гринлоу.

Томсън прошепна едва чуто:

— Гринлоу... резервният... червените... Към Луната... точно десет часа... лейтенант... Гринлоу... на „Томагавка“... томагавка... за удар в гърба...

Бърза като мълния догадка блясна в главата на Джордж.

— Това е чудовищно! — извика той и раздруска Томсън. Но тялото на капрала увисна безжизено в ръцете му. Лейтенантът повика началника на караула. Остатъка от нощта той прекара на крак.

* * *

Влекачите докараха два снаряда, боядисани в небесно син цвят — основното въоръжение на „Томагавка“. Зареждането приключи бързо. От кабината на самолета се подаде Дик. На лицето му цъфтеше усмивка.

— Всичко в изправност. Радиопредавателят работи отлично!

Джордж беше външно спокоен. Той старателно вдигаше многобройните ципове на летателния си костюм.

В командния пункт цареше атмосфера на напрегнато очакване. Майор Мак-Колин нервничеше. Той палеше припряно цигара след цигара, но веднага ги захвърляше. Накрая Мак-Колин погледна часовника си и отиде в радиокабината.

— Съобщение от „Калмар“?

— Току що получено, сър — радистът му подаде радиogramата:

„Заех изходни позиции, тчк готовност номер две МК програма на атаката съгласно получените данни тчк чакам сигнала тчк.“

Мак-Колин продиктува заповед:

„Действайте според инструкциите по сигнал гръм тчк девет часа и петдесет и девет“.

После се обърна към радиста:

— Незабавно да се предаде на „Калмар“.

— Слушам, сър.

И ето, че всичко е готово за полета. Джордж зае мястото си в носовата част на самолета. Полковник Шелвуд стисна ръката му.

— Желая ви успех!

Щракна херметическият капак на кабината. Настъпи тишина. Чуваше се тракането на часовника.

— Лейтенант Гринлоу! — раздаде се силен глас, в слушалките на шлема. — Внимание! Условна цел — координати — два̀сет и пет тире сто осемдесет и девет тире петдесет и един. Управлява станция за насочване номер три на вълна триста петдесет и пет и две. Промяна в координатите на основната цел по специално разпореждане. Повторете какво сте приели.

Дик повтори отсечено заповедта. Погледна часовника си. Беше десет без три минути. „Едно, две... три!“ — мислено преброи Джордж и натисна пусковия бутон.

Изреваха моторите. Почти без засилване, самолетът стремително се понесе нагоре и изчезна в небето.

След две минути и половина майор Мак-Колин отново надникна в радиокабината:

— Предайте на „Калмар“ — „гръм“.

* * *

Сивите бетонни плочи на пистата бързо летяха насреща. Отдалеч космическият кораб, спомагателните съоръжения и хората приличаха на играчки. Командирът на кораба си спомни, че наскоро бе подарил на сина си точно такъв комплект играчки. Бързо се носи автобусът. Ето я ракетата. Отблизо тя поражява въображението с размерите си. Около нея са събрани работниците от космодрума, роднините, кореспондентите. Скоро по целия свят ще се разнесе вестта за първия

в историята на човечеството полет към студената и загадъчна Луна, вестта, че натам са полетели съветски хора.

Инженерът-свързочник Игор Архипов стои смутено с букет в ръце. Той е заобиколен от приятели, сътрудници на радиостанцията за наблюдение. Всеки иска да му стисне ръка и да му пожелае щастливо прилуняване. Първият щурман Соломин пъха в нагръдния джоб снимката на жена си. Тя е до него. В очите ѝ блесят сълзи. Вторият щурман Вова Левин позира на фотокореспондентите:

— За „Вечерна Москва“? Заповядайте. Само че по-бързо докато не съм излетял!

Но ето, стихва многогласият шум. Асансьорът издига един по един космонавтите на петдесетметрова височина.

* * *

— Другарю Главен конструктор, екипажът на кораба „Луна-1“ извърши предстартовата проверка. Самочувствието на екипажа е отлично. Готови сме да изпълним възложената ни задача.

Командирът на кораба погледна към видеоекрана. Сега показват пейзажа около космодрума. Обширната гладка повърхност на космодрума. Следват спомагателните съоръжения и безкрайната тайга на хоризонта. В утринната мъгла кедрите изглеждат светлосини. Космонавтът се отдели от екрана. С твърд глас той произнесе:

— Космическият кораб „Луна-1“ е готов за старт! Екипажът предава: „Довиждане, Земя!“

Старт.

В долната част на пусковата конструкция избухна облак от бял огън. Ракетата трепна, увисна за секунда във въздуха и, набирайки скорост, се устреми към висините.

* * *

Джордж описа над аеродрума два широки кръга. Машината добре се подчиняваше на кормилата.

— Внимание, цел! — чу се в слушалките на шлема. — Скорост на целта 5.5 киломили в час. Дистанция четиристотин и пет мили. Пригответи се за атака!

Студени тръпки плъпнаха по Джордж. Все пак той успя да даде задача на електронния щурман. Задачата беше с едно неизвестно: да се определи районът, откъдето е излетяла целта. След секунда отговорът беше даден — на приборното табло горяха цифрите 247–95. „Тези цифри спомена Томсън“ — помисли си Джордж. Значи неговата „условна“ цел е ракетата на руснаците, която пътува към Луната? Заповед за атака нямаше, но тя би могла да дойде всяка секунда. Внезапно носовият радар забеляза бързо движещ се предмет с големи размери. Той трябваше да пресече пътя на руската ракета. Джордж веднага си спомни за излезлия в морето подводен крайцер „Джайънт–3-А“, дъщерните ракети „Стилет“, откъслечното бълнуване на Томсън.

Радарът показваше, че насрещният предмет се приближава катастрофално бързо. Трябваше да се вземе решение. Не, Джордж не можеше да допусне една безмозъчна стоманена машина да погуби пред очите му първия в историята на човечеството лунен кораб. Джордж знаеше, че хората на кораба сега са безпомощни, притиснати от колосалното ускорение. Да ги спаси можеше само той.

Джордж отправи машината в дълбок вираж и се насочи към „Джайънт“. При излизане от виража той включи двата мотора на най-висока мощност. Стрелката на „Рапида“ премина червената черта и затрептя над цифрата 5 киломили в час. „Рекорд“ — блесна в главата му. Първият снаряд прелетя покрай „Джайънт“. Вторият изобщо не излетя.

— Проклетата конструкция! — изруга Джордж. Отново изреваха моторите. Всеки миг можеше да последва удара на „Стилет“. Джордж хвана „Джайънт“ в кръстоската на следящото устройство и предаде управлението на „Роби“. С това ласкаво име той наричаше електронния робот-щурман.

С ужасяваща скорост се носеше „Томагавка“ срещу „Джайънт“. Безразличният автомат даваше сигнали за приближаването: „до целта тридесет мили... двадесет... десет...“ Пред очите му за миг изникна керемиденият покрив на малката ферма в щата Мериленд. После тя изчезна в мрака.

* * *

В централния команден пункт, генерал Доронин и главният конструктор на кораба следяха полета с напрегнато внимание. С екипажа на кораба „Луна–1“ бе установена непрекъсната радио и телевизионна връзка. В изчислителния център на пункта редовно всеки 10 милисекунди пристигаха данни за координатите и характера на движението на кораба. В малка ниша се въртеше бавно огромната сфера на траектометъра. Ярко светеше хиперболичната траектория на кораба. След няколко секунди стана ясно, че корабът се движи в предварително изчисленото направление. От „Луна–1“ съобщиха, че са вече в състояние на безтегловност.

Внезапно светнаха и замигаха бързо контролните лампи на голямата изчислителна машина. Траектометърът показваше, че някакво тяло ще пресече траекторията на кораба „Луна–1“.

— Ето ги — неизвестно защо шепнешком продума генерал-майор Доронин.

Опасността растеше. Радиостанцията изпрати в космоса тревожните думи:

— „Луна–1“, „Луна–1“. Говори ЦКП. Неизвестен предмет лети към вас. Сферични координати: ъгъл сто двадесет и две, радиус триста. Предавам траекторията на приближаването.

Почти в същия миг сред шума на смущенията се чу увереният глас на командира на кораба:

— Балистична ракета тип „Джайгънт“ се приближава към нас. Ще влезе в радиуса на действието на магнитно-гравитационната защита след двадесет и осем секунди. Продължавам да наблюдаю...

Фразата прекъсна внезапно. След това се чу:

— ... неизвестен предмет...

Върху сферичната повърхност на траектометъра блясна бледозелена мълния. Тя мина през траекторията на балистичната ракета и в точката на пресичането за миг припламна ярка звездичка.

Сега траектометърът показваше само широката хипербола на движението на космическия кораб.

— Неизвестен предмет унищожи балистичната ракета — докладва командирът на „Луна–1“.

— Какво ще кажете за това? — обърна се генерал-майор Дорювин към главния конструктор.
Той сви недоумяващо рамене...

* * *

Задокеанските вестници бяха изпълнени със съобщения за новата победа на Съветския съюз в космоса. Затова почти незабелязана остана малката бележка, напечатана с петит:

„На двадесет и четвърти април бе проведен неуспешен опит за изстрелване на балистична ракета «Джайънт-3-А» в района на военно-морската база Кейп Харуел.

Както предполагат експертите, не е влязла в действие системата за запалване на третата степен“.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой 11/1962 г.

Авторите на разказа получиха III награда на списание „Наука и техника за младежта“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.